

Arrest

nr. 148 026 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 17 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 april 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 februari 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit voor een medische aandoening van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) .

1.2. Op 14 maart 2013 trof de verwerende partij een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13.3.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift2 blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-

59; EHRM, *Décision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Décision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.“

1.3. Op 14 maart 2013 trof de verwerende partij ten aanzien van verzoekers twee beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Zij vormen de tweede en derde bestreden beslissing en zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd*

□ *In toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:*

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tót verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkenen hebben geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dat hen werd betekend op 3.4.2012 — 2 keer verlengd tot uiterlijk 25.12.2012 om het grondgebied te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekers het grondgebied verlaten hebben. Verzoeker op 14 juli 2014 en tweede verzoekende partij met de kinderen reeds op 4 december 2013.

Zij hebben dan ook geen belang meer bij het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Immers, de eerste bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk het volgende: *“De in België verblijvende vreemdeling (...) kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”* Een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van Vreemdelingenwet heeft slechts betrekking op de aanvrager die in België verblijft (RvS 21 december 2012, nr. 221.898). Aangezien de verzoekende partijen niet meer in België verblijven, kan de vernietiging van de eerste bestreden beslissing hen geen voordeel meer opleveren. Ter terechtzitting gedragen de verzoekende partijen zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad en tonen ze derhalve hun belang niet aan. Dit heeft als gevolg dat het eerste middel niet behandeld wordt.

Verzoekers hebben voorts uitvoering gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat opgenomen is in de tweede en derde bestreden beslissing. De Raad kan niet meer ongedaan maken wat reeds uitgevoerd is. Dienvolgens is het beroep onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen in de tweede en derde bestreden beslissing. Ter terechtzitting gedragen de verzoekende partijen zich op dit punt eveneens naar de wijsheid van de Raad en tonen ze derhalve hun belang niet aan. Dit heeft als gevolg dat het tweede middel niet behandeld wordt voor zover het betrekking heeft op de bevelen om het grondgebied te verlaten. Om deze redenen dient geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opgeworpen door de verwerende partij in haar nota voor zover de tweede en derde bestreden beslissing worden aangevochten, omdat naar haar oordeel de bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven op grond van gebonden bevoegdheid en het herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten betreft.

Verzoekers' belang bij het bestrijden van het inreisverbod dat hen verbiedt het Belgisch grondgebied te betreden voor drie jaar kan hen echter niet ontzegd worden omdat ze het Belgisch grondgebied hebben verlaten. Zij hebben er belang bij dat dit inreisverbod vernietigd wordt zodat ze in de toekomst nog de mogelijkheid hebben om naar België of de andere EU-lidstaten te gaan die aangesloten zijn bij de Terugkeerrichtlijn.

Verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd wanneer zij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opwerpt zowel ten opzichte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten als voor het inreisverbod dat erin werd opgenomen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen het inreisverbod, opgenomen in de tweede en derde bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1 In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, opgeworpen ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing, werpen verzoekers op,

“Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod: Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, redelijkheidsbeginsel en materiële zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers hebben de Servische nationaliteit doch zij verblijven reeds vier jaar op het Belgische grondgebied.

Na de afwijzing van hun asielaanvraag deden verzoekers een beroep artikel 9ter teneinde hun verblijf te laten regulariseren op grond van medische redenen, daar verzoeker [D.E.] ernstig ziek is.

Dat verzoekers nu op 06.04.2013 de beslissing dd. 14.03.2013 ontvingen, waarbij hen het bevel gegeven werd om het grondgebied te verlaten en hen bovendien een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van drie jaar.

Dat de Belgische Staat zich, bij het nemen van een beslissing namelijk steeds moet houden aan de algemene principes van behoorlijk bestuur.

Dat er naast een aantal procedurele beginselen van behoorlijk bestuur ook een aantal meer inhoudelijke beginselen zijn die door de Staat gerespecteerd dienen te worden in de uitoefening van haar opdracht.

Dat hieronder onder meer het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de materiële motivering en tenslotte de materiële zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel vallen.

Dat deze twee laatste principes garanderen dat de overheid op redelijke wijze een evenwichtige afweging maakt van alle belangen die er betrokken zijn bij de beslissing.

Dat er in deze geen evenwichtige afweging lijkt gemaakt te zijn van de belangen die in casu spelen, en in het bijzonder de belangen die verzoekers kunnen doen gelden.

Dat verzoekers het inreisverbod ontvangen daar zij geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hen werd betekend op 03.04.2012 en dat dan tweemaal verlengd werd tot uiterlijk 25.12.2012.

Dat dit bevel om het grondgebied te verlaten in het verleden dus reeds tweemaal werd verlengd daar verzoeker te ziek is om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Dat het dan ook onredelijk voorkomt dat verzoeker niet alleen het bevel krijgt om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten, maar dat hem bovendien het verbod wordt opgelegd om de eerstvolgende drie jaar nog terug te keren naar het land waar hij gedurende al die tijd de voor hem zeer nodige medische behandeling heeft gevolgd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar stelt dat er geen schending is van artikel 3 van het EVRM, daar zelfs wanneer er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn in het land van herkomst, de gezondheidstoestand van verzoeker niet aanzienlijk zal achteruitgaan.

Dat dit er niet aan in de weg staat dat verzoeker het recht heeft om zich te laten behandelen door een instantie naar keuze, en zeker in aanmerking genomen dat de gezondheidszorg in Servië zeker niet op een vergelijkbaar niveau staat met de Belgische.

Dat verzoeker, wanneer hij terugkeert naar België, zich inderdaad in regel zal dienen te stellen met de verblijfswetgeving, wat verzoeker ook zeer goed beseft, maar dat de huidige beslissing hem zelfs de mogelijkheid ontnemt om op een legale manier zijn behandeling in België verder te zetten.

Dat er bovendien rekening gehouden moet worden met het feit dat verzoekers reeds sedert vier jaar in ons land verblijven en alhier hun centrum van belangen hebben opgebouwd.

Dat de vier minderjarige kinderen van verzoekers hier allen naar school gaan. Zij zijn nog dermate jong dat zij inmiddels veel meer vertrouwd zijn met het leven in België, en dat zij zich zelfs niet veel meer herinneren van hun land van herkomst.

Dat de kinderen ook al die tijd de gewoonte hebben gehad om alhier, in het Nederlands naar school te gaan. Dat zij aldus een basis hebben opgebouwd die zij bij hun terugkeer naar Servië zullen missen.

Dat het aldus niet redelijk voorkomt dat er aan verzoekers niet de kans wordt geboden om zich binnen een termijn van drie jaar op legale wijze in ons land te vestigen teneinde de schoolcarrière van de kinderen hier verder te zetten.

Dat verzoeker door de bestreden beslissing aldus zwaar in zijn belangen geraakt wordt, op een wijze die niet evenredig is met de belangen die de Belgische Staat kan hebben bij de niet-terugkeer van verzoeker gedurende drie jaar.

De bestreden beslissing komt tekort aldus tekort aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder aan de redelijkheidsplicht en de materiële zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Verzoekers achten het onredelijk, disproportioneel en onzorgvuldig dat hen het verbod wordt opgelegd om de eerstvolgende drie jaar naar België terug te keren, omdat verzoeker alhier medische behandeling heeft gekregen, hij het recht heeft zich te laten behandelen door een instantie naar keuze, hij in de gelegenheid moet worden gesteld om op een legale wijze in België zijn behandeling te kunnen verderzetten en de minderjarige kinderen de kans moeten hebben om hun alhier begonnen schoolcarrière verder te zetten. Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoekers niet kunnen gevolgd worden in hun betoog. Het gegeven dat verzoeker hier ooit medische behandeling heeft gekregen voor zijn aandoening en dat de uitvoeringstermijn van een in de tweede en derde bestreden beslissing vermeld bevel om het grondgebied te verlaten destijds verlengd werd om medische redenen, houdt niet in dat verzoekers geen inreisverbod kunnen krijgen opdat verzoeker te allen tijde de mogelijkheid zou hebben om alhier alsnog een medische behandeling te krijgen. Verzoekers zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst nadat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk werd verklaard. Noch het in het betoog aangestipte artikel 3 EVRM noch de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur bieden een grondslag voor een recht op behandeling van een medische aandoening in het land van keuze of in het land waarvan de gezondheidszorg op een hoger niveau staat dan in het land van herkomst of in het land waar men ooit medische behandeling heeft gehad en een precair verblijf heeft gehad. Mocht verzoeker in het land van herkomst geen behandeling krijgen voor zijn medische aandoening, staat het verzoekers vrij om vanuit dat land een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in te dienen, nadat ze de opheffing of opschorting van het inreisverbod hebben verkregen op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Het inreisverbod houdt derhalve niet in dat verzoekers iedere mogelijkheid wordt ontnomen om op een legale wijze een medische behandeling in België te krijgen. Het gegeven dat de minderjarige kinderen van verzoekers hier ooit school gelopen hebben houdt niet in dat verzoekers geen inreisverbod kunnen krijgen opdat de kinderen te allen tijde de mogelijkheid zouden hebben alhier alsnog verder te kunnen school lopen. Het staan hen vrij een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet, nadat ze de opheffing of opschorting van het inreisverbod hebben verkregen op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Voor zover verzoekers een afweging verwachten in de bestreden beslissingen aangaande de bovenvermelde aspecten dient de Raad op te merken dat de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur geen grondslag bieden voor een dergelijke verwachting.

Het tweede middel is voor zover gericht tegen het inreisverbod opgenomen in de tweede en derde bestreden beslissing ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het werd ingediend tegen de eerste bestreden beslissing en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen in de tweede en derde bestreden beslissing. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de inreisverboden opgenomen in de tweede en derde bestreden beslissing.

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden samen behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA